

Nr 70.

Av herr **Lindhagen**, om avskaffande av dödsstraffet.

Då nu en ensidig materialistisk riktning i samhällslivet blommat ut och satt sin sista frukt, bör det kunna vara på tiden att något besinna de andliga riktlinjer, som bort vara men icke fått bliva sammanvävda med de förra. En sådan riktlinje är livets okränkbarhet såsom grundval för en mänsklig samhällsordning.

Respekten för människans liv måste vara ett axiom. Nationalkrigens och inbördeskrigens blodsutgjutelse, ståndrätternas, revolutionernas och kontrarevolutionernas blodsterror innefatta den största möjliga motsägelse till en sådan respekt. Ett första uttryck för en protest mot ett sådant tillstånd bör vara ett framhållande, att dödsstraffets avskaffande är en kulturnödvändighet, ett anslag till en ny sinnesriktning.

I vårt land har, såsom under föregående behandlingar av ämnet framhållits, redan vid antagande av 1864 års allmänna strafflag varit förutsatt, att dödsstraffet skulle snart nog avskaffas. Det begränsades i lagen till ett fåtal fall, och man utgick ifrån att genom benådningsrätten skulle det i praxis försvinna och dess fullständiga avskaffande i själva lagen därigenom förberedas. Uti professor Tyréns på regeringens uppdrag utarbetade förslag till ny strafflag har dödsstraffet borttagits såsom straffart, på sätt redan för länge sedan skett exempelvis uti Norge. Det är anmärkningsvärt, att när de sista ryska och finska revolutionerna började sin bana, ansåg ledningen det nödvändigt och självskrivet att dokumentera sin goda vilja genom att omedelbart proklamera dödsstraffets avskaffande, ehuru förhållandena sedan brutalt och totalt grusade den vackra föresatsen.

När nu som sagt man måste åtminstone hängiva sig åt förhoppningar, bör icke heller uppfordran saknas till dem, som bestyra de blivande fredsuppgörelserna, att ifrågavarande krav har fog att göra sig

hört och bliva förverkligat överallt i och genom deras förhandlingar. I en särskild motion längre fram skall jag tillåta mig väcka även denna internationella angelägenhet på tal och då giva ämnet en något utförligare motivering, till vilken jag i detta sammanhang för undvikande av upprepning hänvisar såsom ytterligare stöd för mitt nu framställda yrkande,

att riksdagen — med anledning av nationalkrigens och inbördeskrigens blodsutgjutelse samt ståndrätternas, revolutionernas och kontrarevolutionernas blodsterror — ville principiellt uttala sig för *livets okränkbarhet såsom grundval för en mänsklig samhällsordning* samt giva ett beslutmässigt uttryck därför genom att för egen del besluta eller hos Kungl. Maj:t begära förslag till sådana ändringar i allmänna strafflagen och strafflagen för krigsmakten, att, utan avvaktan å en allmän strafflagsreform, *dödsstraffet redan nu utplånas* ur dessa författningar.

Stockholm den 20 januari 1919.

Carl Lindhagen.
